

ಜ್ವರ

■ ತಮ್ಮಣ್ಣ ಬೀಗಾರ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ತು

ರಾಜುವಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಶಾಲೆಯದೇ ನೆನಪು. ದಿನಾಲೂ ಮಣಿಕಂಠ, ಶ್ರೀವತ್ಸ, ಭುಜಂಗ, ಶಫಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದು 'ಜ್ವರ ಕಡಿಮೆ ಆಯಿತಾ' ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೋ ಒಂದು ವಾರವಾದರೂ ಜ್ವರ ಕಡಿಮೆಯೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಪಂದ್ಯಾಟ. ನಾನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಬೈಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಬೈಯುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ನನಗೆ ಆಡಬೇಕು ಎಂದು ಆಸೆ ಇದೆಯಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ರಾಜು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕ್ಲಸ್ಟರ್ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಬಡ್ಡಿ ಗೆದ್ದು ನಾವು ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಎಲ್ಲರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನನಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಉತ್ತಾಹ ತಂದಿದೆ. ನನಗೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಶೀಲ್ಡ್ ತರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆ ಇದೆ. ಹೌದು, ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ದೊಡ್ಡ ಶೀಲ್ಡ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದರೆ ಶಾಲೆಯ ಸಂಭ್ರಮ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಖುಷಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ! ಎಂದೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜುವಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಚಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಜ್ವರ ನಾಳೆಯೂ ಕಡಿಮೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಎಂದು ಭಯವಾಯಿತು.

ಹೌದು, ಕಳೆದ ವರ್ಷವೂ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ರಾಜುವಿನ ಶಾಲೆ ಕಬಡ್ಡಿ ಆಟದಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜುವಿನದೇ

ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರವಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ರಾಜುವಿನ ತಂದೆ ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಗೋ ತಿಂಗಳಿಗೋ ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ರಾಜು ಅವನ ತಂಗಿ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ರಾಜುವಿನ ತಾಯಿ ಎರಡು ಮೂರು ಮನೆಗಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ರಾಜುವನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಆಸೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದ ಪಂದ್ಯಾಟದ ಮೊದಲ ದಿನ ರಾಜುವಿನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಜ್ವರ ಶುರುವಾಯಿತು. ಚಳಿಯಿಂದ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದು ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಊಟ ಸಹ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ರಾತ್ರಿ ಉಂಡು ಮಲಗಿದರು. ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಅಮ್ಮ ಚಳಿ ಚಳಿ ಎನ್ನುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ರಾಜು ಪಂದ್ಯಾಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸುಮಾರು ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಜುವಿನ ಅಮ್ಮ ನರಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ರಾಜು ಅಮ್ಮ ಏಕೆ ನರಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಂದು ತಲೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದರೆ ಸುಡುವಂತೆ ಬಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಎಂದು ಕರೆದರೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು

ಗುಡ್ಡೆ ಮೇಲೆ ಸರಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಯವಾಗಿ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ತಾತನಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದರು. ತಾತ ಬಂದರು. ಅವರು ಅಮ್ಮನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ 'ಬಹಳ ಜ್ವರ ಇದೆ, ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿದೆ! ಈಗಲೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗೋಣ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ 108 ನಂಬರಿನ ಟ್ರಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂತು. ತಾತ ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಸೇರಿ ರಾಜುವಿನ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಟ್ರಂಬುಲೆನ್ಸ್‌ಗೆ ಹಾಕಿದರು. ರಾಜು ಮತ್ತು ತಂಗಿ ಕೂಡ ಹತ್ತಿದರು. ತಾತನೂ ಬಂದ. ಹೀಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದ ಪಂದ್ಯಾಟದಲ್ಲಿ ಆಡಬೇಕಿದ್ದ ರಾಜು ತಾಲ್ಲೂಕು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಜ್ವರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಆರಾಮಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನೂ ಬಂದಿದ್ದ.

ರಾಜು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ 'ಪಂದ್ಯಾಟಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಸೋತಿತು' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುರುಗಳು ಬೈಯಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಖುಷಿಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಜುವಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನಪಾಗ ತೊಡಗಿದೆ. ನಾಳೆ ನಾನು ಆರಾಮಾಗದೇ ಇದ್ದರೆ... ಎಂದೆಲ್ಲ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಏನೇ ಆಗಲಿ ನಾನು ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ಆಟ ಆಡಿಯೇ ಆಡುತ್ತೇನೆ ಅಂದುಕೊಂಡ. ರಾತ್ರಿ